

dog henlede Opmærksomheden paa, at baade Retslægeraadet og Professor Friedenreich, der som Sindssygelæge har været delegeret Kommissionen, har hævdet, at der burde opstilles et absolut indispensabelt Forbud mod sindssyges Indgaaelse af Ægteskab. Den Mening er ogsaa tiltraadt af den nordiske Medicinaldirektion og norske Sindssygelæger. Om Kønssygdomme finder man Regler i § 11, der i nogen Grad afviger fra Kommissionens Forslag. Jeg vilde for mit eget Vedkommende være tilbøjelig til at give disse Paragraffer 10 og 11 en noget strengere Affattelse, men jeg ved, at jeg har Partifæller, som meget ønsker, at man skal være varsom i saa Henseende, og det kommende Udvalg vil jo ogsaa kunne overveje dette Punkt. Der er ikke i Lovforslaget oplaget Bestemmelser med Hensyn til Ægteskab, som ønskes indgaaet af Personer, som lider af den saakaldte „Moral Insanity“ eller seksuel Perversitet eller Dipsomani. Hvorvidt den Begrundelse, der indeholdes i Betænkningen, for at forbigaa disse Tilfælde er ganske fyldestgørende, skal jeg lade staa ubesvaret. Den tidligere saakaldte Sørgetid er jo i det væsentlige faldet bort. Man har en ny Regel i § 16 om, at den Kvinde, som har været gift, ikke maa indgaa nyt Ægteskab inden 10 Maaneder efter det tidligere Ægteskabs Ophør, medmindre hun ikke er frugtommeligt fra Tiden før Ægteskabets Ophør, eller der er forløbet 10 Maaneder, efter at Samlivet med Manden ophørte. Det drejer sig naturligvis her om Hensynet til den familieretlige Stilling, som det Barn, der fødes, faar. Der kunde i og for sig, som der ogsaa staa i Betænkningen, fremføres den samme Motivering for, at man ikke lod ugifte, frugtommelige Kvinder indgaa Ægteskab, men det kan dog vist kun biliges, at man ikke er gaaet videre end i Lovforslaget foreslaaet. Ved Affattelsen af § 18 — det vil jeg gerne sætte en Streg under — synes man ganske at have overset, at noget lignende her maa gælde for Hustruen som for Manden. Der staa her: „En Mand, der er under vedvarende Fattigforsørgelse her i Landet, maa ikke indgaa Ægteskab, naar Fattigbestyrelsen paa hans Forsørgelsessted gør Indsigelse derimod“. Nu, da ogsaa Hustruen har faaet Forsørgelsespligt, skulde man synes, at den samme Regel maatte gælde for hende. Denne Paragraf trænger vistnok til nærmere Overvejelse.

Det Afsnit af Lovforslaget, som vel sagtens vil give Anledning til den største

Meningsudveksling, er Reglerne om Ægtevielse og den forudgaaende Lysning. Reglerne i Loven af 13. April 1851 er ganske ufyldestgørende, og der er afgjort Trang til en Ændring; de har i det hele kun Karakter af en Slags Nødhjælp; derom behøver man ikke at tvistes. For Tiden er det, som man ved, Regelen, at borgerlig Vielse eller, som det korrekt burde hedde: borgerlig Ægteforening, kun staaar aaben for Brudefolk, der ikke begge hører til Folkekirken. Følgen af denne Regel har bl. a. været denne, at mange Brudefolk har udmeldt sig af Folkekirken uden at overveje Følgerne af et saadant Skridt. Lovgivningsmagten har ogsaa i Aarenes Løb gentagne Gange syslet med Forslag til Forandring i de gældende Regler. Jeg skal ikke trætte med en Redegørelse for disse Lovforslag og deres meget skiftende Indhold. Kommissionen er, som ærede Medlemmer vil have set, havnet i at foreslaa den Ordning, at Ægteskab kan stiftes enten ved kirkelig eller ved borgerlig Vielse, saaledes at Adgangen til at blive borgerligt viet staaar aaben for alle, en Regel, som det kirkelige Udvalg ogsaa i sin Tid enstemmigt sluttede sig til, medens kirkelig Vielse kun kan finde Sted dels indenfor den danske Folkekirke, naar en af Brudefolkene hører til den, og dels indenfor et saadant Trossamfund, hvis Præster er anerkendte som berettigede til her i Landet at forrette Vielse med borgerlig Gyldighed, naar en af Brudefolkene hører til vedkommende Trossamfund. Regeringen har fastholdt Folketingets gamle Standpunkt, idet den i Lovforslagets § 28 foreskriver, at Ægteskabet stiftes ved borgerlig Vielse. Kommissionen ses under Forhandlingerne, som den højtærede Justitsminister har ført med den om dette Spørgsmaal, at have fastholdt sit Standpunkt. Der er indenfor Partiet Venstre overvejende Stemning for at følge Kommissionen og ikke Regeringen. Vi er ganske vist klare over, at der, naar Hensyn tages til, at Ægteskabet medfører saa talrige Retsvirkninger i borgerlig Henseende, vanskeligt lader sig rejse nogen aldeles afgørende Indvending imod at gøre Ægteforening tvungen borgerlig, og den kirkelige Ægteforening savner — det maa man indrømme — i nogen Grad den historiske Hjemmel. Jeg ved ogsaa meget godt, at der, naar man blader gamle Rigsdagstidender igennem, vil kunne findes mere end een fortræffelig Tale af gode Venstremænd til Støtte for tvungen